

NIEK BROUW

**Ik ben die ik ben,
houden van jezelf.
... de grote leugen**

lezing 29-11-1990

NIEK BROUW

**LEZING: Ik ben die ik ben,
houden van jezelf.
... de grote leugen**

De jungle van onze emoties

Ik heb drie zoons. En die hebben dan popmuziek op. En één liedje daarvan sprak mij gigantisch aan: de muziek van Graceland en dat heet 'Welcome to the jungle.'
En in het woordenboek staat dat de jungle het ondoordringbare oerwoud is. In de dorpjes die langs het oerwoud staan loopt men langs de jungle, want men durft er niet in. Zo is het ook met de **jungle van onze emoties** gesteld. We durven er niet in, het is gevaarlijk. Er zijn slangen die elkaar te lijf gaan. Enge dingen, en we blijven er buiten. Maar ondertussen bestaat die jungle wel. Als we hem niet leren kennen blijft het een **atoombom in onszelf**, die later kan ontploffen in een psychische of fysieke ziekte. Óf komt in conflict als we een stuk overwonnen hadden.
Hoe komen we daar in (in de jungle van emoties)?
Dat kan alleen stap voor stap. Je kan niet gelijk erin rennen zonder eerst je ogen en oren open te houden op een andere manier dan je gewend bent in een vredig dorpje. Dus je **oren en je ogen moeten goed getraind worden** om te kunnen overleven en de weg te vinden in de jungle.

Shocks

Hoe zijn de jungles **ontstaan** in onszelf? Dat ontstaat door shocks.

• Een psychische shock noem ik **een oninvoelbare verstoring van jouw realiteit**. Die realiteit is eigenlijk op dat moment je optimale vrijheidsgevoel en blijheidsgevoel. Je kunt het vergelijken met een kudde schapen. Er komt een leeuw aan, eet een schaap op, dat is voor een schaap onvoorstelbaar, oninvoelbaar, dat er beesten zijn die vlees eten. Zo iets kan ons ook op het psychisch level gebeuren, en dan noem ik het een shock. En jouw realiteit is verstoord.

Dan zijn er een aantal **natuurlijke reacties** die er ontstaan op die shock.

- **Verbazing:** We zijn eerst **verbaasd**, want zo iets hebben we nog nooit meegemaakt.
Verbaasd: **het kan niet waar zijn**, dat er beesten, medemensen zijn die je zo iets aan doen. Maar het is wel waar.
- **Verdriet:** En dan krijgen we de volgende reactie: **verdriet**.
- **Boos/Machteloos:** De volgende reactie die je kunt krijgen is **boosheid of machteloosheid**. Machteloosheid is eigenlijk hetzelfde, want het is boosheid in jezelf die je niet uit. De energie is het zelfde. Zo ook met onmacht.
- **Angst/paniek:** De volgende stap is **angst, paniek**. Want een deel van jouw Zijn wordt geamputeerd. Kan niet meer in vrijheid leven. En door de herhaling van de shock kun je er niet meer terug in komen.
- **Ontkenning:** Met angst en paniek kun je niet blijven leven, dat kost veel te veel energie. Dus daarna ga je **ontkennen** dat jij die realiteit had. Dat stuk dat geamputeerd is stop je in een bunker en je laat het niemand zien. Elke keer weer wordt er tegen geschopt en je zult er weer een nieuwe muur om heen bouwen. Want je gelooft niet meer in die realiteit. Hij heeft teveel pijn gedaan.

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

Oplossing: de weg terug

Heb je een shock dan zijn **natuurlijke reacties** daarop dus:

1. verbaasd zijn
2. verdriet
3. boosheid of machteloosheid (=energie die je niet uit!)
4. angst - paniek (vernauwd bewustzijn)
5. ontkenning. Er is een deel van jezelf geamputeerd. De realiteit wordt ontkend.

Dat is het moeilijkste, om terug te komen naar die realiteit. Omdat als je het terug hebt, jou weer pijn gedaan kan worden op die gruwelijke manier van die verstoring van jouw vrijheid en blijheid. En je loopt maar half rond. En hebt een jungle gecreëerd waar je niet meer in durft. Dat zijn natuurlijke emoties.

Dus de enige weg om die realiteit terug te vinden is weer door die natuurlijke emoties te gaan.

Hoe kun je uit die angst, boosheid, machteloosheid, verdriet en verbazing naar die oorspronkelijke realiteit?

Want ook de maatschappij zegt: Jij moet niet boos zijn.

Ben jij bang?

Ik ga jou troosten. En ze nemen het weg en je zit weer in de ontkenning. En je kunt er nooit bij komen.

Mensen die je troosten in dat shockproces of helpen om dat angst- of boosheids-complex te laten verdwijnen, zullen waarschijnlijk zelf angst hebben voor de angst. Je komt er niet uit als je niet durft te gaan door deze reeks. Oftewel deze, sociaal gezien: **vijanden zijn je vrienden in de oplossing van je shock**. De weg terug.

Camouflages van shocks

● **Onrust:** Maar we zijn heel handig. Want we camoufleren die gevoelens. We hebben weleens een dag dat wij ons onrustig voelen. Het zit ons niet mee vandaag.

Onrust is dan een eufemisme voor angst en paniek. Dan kun je onrust couperen door uit te gaan en jezelf te vermaken, door naar de bios te gaan en je bent hem weer kwijt. En je zit weer in de ontkenning, je bent weer ver weg van jouw oorspronkelijke realiteit. Als je die emoties tegenkomt, kijk er dan eens naar en vlucht er niet voor weg. Dan heb je kans dat je bij je oorspronkelijke vrijheid kan komen. Als je de jungle weer leert kennen, ken je de weg in de jungle, dan ben je niet angstig meer. Ben je niet onmachtig meer, dan kun je er mee omgaan.

● **Macht:** Een ander gedrag wat er uit voortkomt is **macht**. Macht, oorlog, meerderwaardigheidscomplexen, wreedheid, wraak. Het zijn eigenlijk allemaal afgeleiden van angsten. Dus let ook eens op die verschijnselen, die gedragingen van je, waarin dat een rol speelt.

Minderwaardigheidscomplex is eigenlijk een vorm van boosheid, van onmacht. Pas als je bij je verdriet bent, ben je weer dicht bij je blijheid.

Ontkennen: is een volledig blinde vlek.

Als je **angst** hebt, heb je een **vernauwd bewustzijn**. Je ziet alleen maar dat object van angst.

Bij **boosheid** is je **gezichtsveld al weer een stukje verder open**, bij **verdriet nog verder**, en je kunt al aan de horizon de blijheid voelen.

Dan pas ben je uit de shock en kun je zijn wie je bent.

Zo lang je nog shocktrekken in je persoonlijkheid hebt kun je nooit: 'Ik ben die ik ben' zijn. Want dan ben je maar een deel van jouw bewustzijn en van jouw mogelijkheden. Oftewel jouw **realiteit is een illusie**.

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

Mensmogelijkheden

Mogelijkheden van de mens.

Op welke onderdelen kunnen we in een shock geraken?

Dan moeten we weten wat een mens kan. In de oude geneeskunde bestaat de mens uit **lichaam, geest en ziel**.

Woorden waar we eigenlijk weinig mee kunnen. Maar dit is eigenlijk het volgende:

- **Lichaam:** We hebben een vorm, een oppervlakte, dat is het lichaam
- **Geest:** We hebben een inhoud (geest); en
- **Ziel:** we kunnen spontaan zijn (ziel).
- **Vorm:** De vorm is het kunnen weten.
- **Voelen:** De inhoud van de mens kunnen we alleen waarnemen door het voelen en
- **Spontaniteit:** Het spontaan zijn.

Die drie mogelijkheden hebben we. Meer kunnen we niet. Weten, voelen en spontaan zijn. Dat is **gekoppeld aan onze lichaamshouding**. Dat weten we van kinderen.

- **0-6jr.:** Tot een jaar of zes is het kind voornamelijk **romp**. En de romp is onze **gevoelscomputer**. Op het lichaam hebben we de romp voor het voelen. Een baby is eigenlijk alleen maar buik. Hij kan dan alleen maar gevoel naar zich toe brengen. Want weten kan hij nog niet. En voelen moet hij leren. Dus moet je eerst gevoel naar jezelf toe kunnen brengen. De romp heeft te maken met het voelen. Het voelend vermogen van de mens.
- **6-12jr.:** Het **vormgeven**, het **weten**, doen we met de **ledematen** (botstructuur ItB-G). Pas op 6, 7-jarige leeftijd kunnen de ledematen functioneren in het vormgeven of het weten dus naar zich toe halen.
- **12-18jr.:** En **de ziel, de spontaniteit**, dat weet ik uit Kundalini, de aesculaap, dat is allemaal de **wervelkolom** (het ruggenmerg ItB-G). De wervelkolom heeft te maken met ons spontaan gedrag. En ook met de **hormonen**. Die kunnen ook een bepaalde vorm van spontaniteit in ons opwekken.

Dus we hebben weten, voelen, spontaan zijn.

Ledematen, romp en wervelkolom.

En **tijdens onze reis van 0 tot 18 jaar**, of intra-uterien zelfs in de baarmoeder, maken we al deze facetten tot een **eenheid in onszelf**.

- Van **0 tot 6 jaar** ontwikkelt het **voelen** zich,
- Van **6 tot 12 jaar** komt het **weten** er bij, **apart van het voelen**.

Dat kun je goed zien bij kinderen in de schoolbanken. Kinderen hebben dan een totaal andere houding dan wanneer ze uit school komen. Dan komen hun gevoelens, hun emoties weer los en dat geeft een totaal andere lichaamshouding.

• En van **12 tot 18 jaar** starten wij met het **weten**, het **voelen**, de **hormonen** en de wervelkolom. Hebben we een juiste vorm. Weten, voelen en zien.

En door de pubertijd kan het een **menging zijn tot 1 eenheid: weten, voelen en spontaniteit, Lichaam, Geest en Ziel van jou als unieke individu**.

Shocks zijn de trauma's die **van buitenaf ontstaan** zijn, waardoor wij niet meer compleet zijn in onze totale potenties. Van weten, voelen en spontaan zijn.

Shockvoorbeelden

- **G-shock:** Voor een kind van 4 jaar is zijn realiteit voelen. Op dat terrein kan hij in shock raken. Niet op zijn weten, want hij weet nog niets. Niet op zijn spontaan gedrag, want dat kan hij nog niet maken, hij is nog afhankelijk, is nog veel te kwetsbaar. Dus zijn instrument het lichaam is nog niet klaar om spontaan te kunnen zijn. Maar op het voelen kan hij in shock.
- **Jappenkamp:** Dat is massaal gebeurd in de **jappenkampen**. Kom je daar als kind op 2-jarige leeftijd in terecht, dan wordt je realiteit verstoord. Je gevoelsvrijheid, die je meegekregen hebt als natuurlijk wezen (je wordt geboren met een natuurlijke vrijheid en blijheid) die wordt verstoord, oninvoelbaar. Want jouw innerlijk zegt: 'Ik mag voelen'. En door de

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

kampregels mag je opeens niet meer voelen en moet je gaan vormgeven. Terwijl je ledematen en jijzelf er in wezen nog niet aan toe zijn. Dan komt je gevoel in een shock. En zet je een grote bunker om je gevoelscapaciteit. En niemand kan er meer bij. Het weten en spontaan zijn kan nog wel groeien. En **je wordt alleen volwassen op het weten en spontaan zijn** als je geluk hebt. En anders kom je heel onnatuurlijk over. Dan kun je alleen nog maar functioneren vanuit een **aangeleerd gedragspatroon**, waar **geen ik-eigen Zijn** meer in zit.

•**L-shock:** Als je **voor de klas op de lagere school altijd voor gek gezet** werd als je jezelf moest uitdrukken of een antwoord moest geven, kan jouw hele output, het uitdrukken van jezelf, in shock raken. En je amputeert dat deel, en je gaat compensatietechnieken verzinnen om dat te camoufleren. De mensen kruipen meer in zichzelf, voelen meer in zichzelf. En dat gaan ze uitdijen, daar gaan ze steeds sterker in worden. Om zich te kunnen verdedigen voor een handicap, voor een stuk wat geamputeerd is. Om iedereen te laten zien dat ze dat stuk niet meer hebben. Zodat het niet meer gekwetst kan worden. Dan groeien zij in feite van het bekende naar het bekende.

•**Output en input:** Dus wij kunnen in shock raken op deze drie gebieden. Deze drie gebieden hebben **twee richtingen: een output en een input**. We kunnen altijd naar binnen en naar buiten. Dat is leven. Als we stil zijn en niet meer bewegen, leven we niet meer. Zowel op een input als op een output kun je op deze drie facetten in een shock raken.

Bekende naar het onbekende

De **echte groei is van het bekende naar het onbekende**. Elke keer opnieuw, dan krijgen we pas een natuurlijke groei. Maar wat doen wij?

Wij hebben onze vaardigheden, en die gaan wij steeds sterker maken. Net als een muur om een kasteel.

•Iemand die zijn gevoel wil camoufleren gaat steeds meer willen weten. Gaat steeds meer cursussen aflopen, gaat steeds meer studeren. Want hoe meer hij weet des te beter zijn vesting is om zijn gevoel niet te laten zien.

•Dat geldt ook voor het voelen, dat geldt ook voor het spontaan zijn. Je groeit dan van het bekende naar het bekende, in plaats van de natuurlijke groei: van het bekende naar het onbekende. Een boom kan alleen naar de hemel groeien, dat is naar het onbekende.

Zodra je herkent in jezelf dat je eigenlijk steeds herhaalt wat je al weet en dat verdedigt, dan kun je er donder op zeggen dat er een shock in je aanwezig is.

Dus je groeit van het bekende naar het onbekende. Dan pas ben je vrij en dan pas kun je je Zijn zijn. Anders ben je maar een gedeelte van je Zijn.

Vaak stoppen we dat in de bunker, omdat de pijn ondraaglijk is als het weer gekwetst gaat worden. Toch is het een natuurlijk onderdeel van jezelf. Dus je gaat steeds op zoek om het te vinden.

Als je gevoel in shock is vraag je steeds aan iemand: 'Geef mij gevoel'. Het moment dat je het krijgt, weer je het af. Dat is het 'shoppen'. Net als je als therapeut bijna de genezing van de patiënt hebt bereikt, stapt hij naar een ander. Want hij wil niet dat laatste stapje vrijheid weer veroveren. Want zijn angst om zijn blijheid en vrijheid weer te hebben is groter dan zijn wens om te genezen.

Hoe komt dat?

Op het moment dat je een shock hebt staat je ontwikkeling op dat stuk stil. Daarom kun je fysiek vaak aan iemand zien, als je de ontwikkeling van iemand ziet, als je de ontwikkeling van het lichaam kent van 0 tot 18 jaar, op welke leeftijd iemand een shock gehad heeft.

W.k. curve

Normaal krijgen wij gedurende de eerste achttien jaren een **curve in de wervelkolom**. Kindertjes van een jaar of twee, drie, hebben een kaarsrechte wervelkolom.

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

Langzamerhand komt de curve in de wervelkolom. Staat hij op zijn achttiende nog kaarsrecht, dan weet je dat voor het tweede jaar er een shock geweest is. Op dat moment staat de ontwikkeling stil.

Zo kun je teruggaan in de baarmoeder. In de shock zie je weer een andere vorm van wervelkolom of van buikspieren. Je kunt het zien, want het staat stil. Jij groeit verder, alleen het shockdeel niet. Dat is nog zo jong, of zo oud.

Als het een **reïncarnatieshock** is kan het een duizendjaar oude shock zijn. Jij groeit verder, en dat onderdeel blijft hangen op de angst van dat moment.

De logica werkt niet. Want jij bent allang niet meer kwetsbaar. Je bent allang niet meer drie jaar. Maar voor een shockgebeuren ben je nog net zo oud. Het is niet waar, maar dat weet je niet. Het is vastgelopen, als in een computer.

We gaan op weg, we willen het weten, we willen het zien. Elke keer opnieuw. Elke keer. We zien het aan iemand, hij vraagt om hulp, jij geeft die hulp, of het de buurvrouw is of wat dan ook. Op het moment dat je denkt nou breek ik door: boem, deur dicht.

Een shock.

Een behandelaar die een shock geneest is ongeveer als een man die een tientje in het donker verliest en bij de lantaarn gaat zoeken. Een shockmens weet waar hij het verloren heeft. Hij doet alsof hij het niet weet en het is in hem. Gaat zoeken, zoeken, zoeken, terwijl het in je is. Maar niemand mag het zien, want dan wordt het weer gekwetst. Het is een heel moeilijk probleem.

Een **shock ontstaat door de buitenwereld**.

In tegenstelling tot het afgunstprincipe, jaloezie, dat **ontstaat in de binnenwereld**. Dus een shock ontstaat in de buitenwereld. Dat is ook het vervelende van een shock, dat wij het nooit alleen kunnen oplossen. We hebben altijd weer een buitenwereld nodig die vertrouwen geeft, dat je je deur open mag zetten, zonder dat je gekwetst wordt. Bij een shock van de buitenwereld is de **oplossing: begrip van de buitenwereld**. Pas als dat begripsgevoel er is, durf je een raampje open te zetten in je bunker.

Stap voor stap.

Ik geloof in de stap-voor-stap-opening. Er zijn therapeutische technieken waar je er een weekeind tegenaan mangelt, zodat je er ook bij komt. Dan is het onstuurbaar met alle risico's vandien. Geef je aan iemand de gelegenheid zichzelf stap voor stap weer te openen, dan is het stuurbaar, beheersbaar. Dan kun je geen ongelukken maken.

We doen het allemaal met onze waarneming. **Waarneming is onze enige mogelijkheid om ons zelf te voeden/voelen**. Waarneming is belangrijk.

Wat doen we in een shock? In de ontkenning zijn we blind en doof. Als deze mensen verhalen vertellen, hoor jij wat er aan de hand is, maar zij zelf niet. Ze zien en horen het niet. **Blind en doof op het onderwerp van de shock**. Wat is dan normaal: ogen en oren openen en je kunt er uit.

Bewustzijnslagen: dimensies

De mens is dus een bewegend systeem in de tijd. Maar een mens is complexer en heeft bewustzijnslagen. Als mathematisch mens heb ik deze bewustzijnslagen dimensies genoemd. En wij zullen er zeven omschrijven.

- **1ste dimensie:** De eerste dimensie is alleen de **richting**. Je kunt hem niet echt definiëren, het is **een gevoel**.
- **2e dimensie:** De tweede dimensie kennen we allemaal. **Lengte x breedte is oppervlakte**.
- **3e dimensie:** De derde is een factor meer: **lengte x breedte x hoogte is inhoud**.
- **4e dimensie:** En had je een moderne wiskundeleraar, dan was dus hier in de 4e dimensie de **kloktijd**.
En dan hield het meestal op.
Maar Einstein berekende een oneindig aantal dimensies, we zullen ze vanavond niet allemaal doornemen.
Maar we kunnen 5, 6 en 7 nog even doen.
- **5e dimensie:** De vijfde is de **versnelling**

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

- 6e dimensie: de zesde dimensie is het **ruimtelijk denken**
- 7e dimensie: en de zevende is: **toekomst.**

- 2e dimensie: Hoe kunnen we dat bewustzijn zien aan de oppervlakte (de 2e dimensie). Bij een sociale verplichting kleden wij ons in de vorm. Wij staan in de vorm met het glas in de hand en praten het oppervlakkige bla, bla bla ... Er mag geen inhoud in zitten, wij zetten de vorm neer. Dat gevoel noem ik een tweedimensioneel gevoel. Er is een houding bij nodig. **Sociaal gedrag**, je laat je gevoel, je inhoud niet zien. Zou een prima politicus zijn in die houding.
- 3e dimensie: Dat is een heel ander gevoel dan wanneer je met een vriend(in) bij de haard zit, dat kan zo lekker knusjes zijn. En dan voel je **inhoudelijk contact** met elkaar. Een totaal ander gevoel, en ook een totaal andere houding. Dit is een gevoel dat je alleen maar in het **Hier en Nu** kunt beleven, je bent dan in de derde dimensie.
- 4e dimensie: Kijkt er dan om 12 uur iemand op zijn horloge, dan is de hele sfeer verbroken. Er komt onrust in de tent. En dan is het verdraaid moeilijk, om als die mensen weg zijn gegaan, om die oorspronkelijke driedimensionele sfeer weer terug te vinden. Dat kan soms uren duren. De kloktijd is het **plannen**, het technische stuk, je **organisatie**. Daar heb je de kloktijd voor nodig. Je zit lekker een boek te lezen. En opeens denk je: ik moet naar school om de kinderen te halen. Dat is een totaal ander gevoel, een totaal andere lichaamshouding, enz.. Het is gekoppeld aan je eigen waarneming van je lichaam.
- 5e dimensie: De vijfde dimensie noem ik de **versnelling**. Als je een deeltje versnelt in de natuur, dat kan ook in een versneller plaatsvinden als een betatron, een cyclotron of iets dergelijks, dan gaat het steeds sneller en sneller. Hoe kun je dat psychisch zien? We hebben allemaal wel eens een probleem op school gehad en kwamen er niet uit. Zaten we maar te schrijven, tot je op een goed moment de boeken wegsmeet. Je ging buiten spelen of wat anders doen. Je dacht er niet meer aan en klik: je hebt de oplossing! De oplossing uit het niets. Het denken ging zo snel dat het niet meer met woorden te volgen was. Dus we gaan **van het verbale denken naar het non-verbale denken**. Maar het is nog steeds denken. Dat klikmoment noem ik de vijfde dimensie, dat is het **non-verbale denken**.
- 6e dimensie: De zesde dimensie is het **ruimtelijk denken**. Daar heb je weer een andere lichaamshouding voor nodig. Als ik een waarneming doe, want wij kunnen alleen maar bewust zijn van bewustzijnslagen door waarneming. Als ik op dit moment mijn zoon op mijn beeldscherm krijg heb ik een ruimtelijke waarneming gedaan in het Hier en Nu. Want de onderliggende dimensies zijn verder ook aanwezig. Dan krijg ik een zesdimensionele waarneming. Wij doen het allemaal. Een architect doet een ruimtelijke waarneming voordat hij iets gaat creëren. Hij heeft een beeld van een huis in zijn hoofd, maar het huis is er nog niet. Het huis is nog niet geconcretiseerd. Dat is ook een non-verbale manier van denken. En de stap van het telepathische naar het gewone dagelijkse is heel klein. De architectuur, het overzicht, is de 6e dimensie.
- 7e dimensie: De zevende dimensie is als de **ruimte en tijd** er bij komt. De **toekomst en het verleden**. Als die architect zegt: ik moet dat ongeveer in twee jaar plaatsen, dan is dat ook een heel ander gevoel dan wanneer hij zegt:

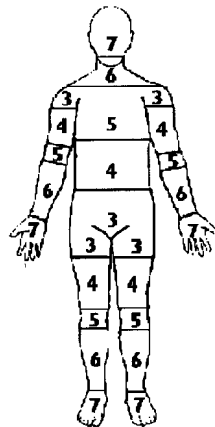
Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

op 2 januari moet het klaar zijn om 16.00 uur.
13 augustus ga ik ergens met vakantie, dan heb je een heel ander lichaamsgevoel dan 2 augustus ga ik weg.

- ... Dus het is **gekoppeld aan je lichaamshouding**.
Als je je houding kunt manipuleren hoef je niet te mediteren, maar **kun je door je houding neer te zetten in een bepaald bewustzijn komen**.
- ... Dit heeft allemaal een **input** en een **output**.
Deze zeven dimensies hebben allemaal input en output.
- ... En het heeft allemaal een **lichaam, geest en ziel** in zich.
 - Zal het lichaam, in een tweedimensioneel gedrag, veel groter, een groot lichaam, met een kleine geest en een klein zieltje zijn.
 - Naarmate je naar beneden gaat, naar het nonverbale gaat, gaat de zielekracht, de spontaniteit groter worden, het gevoel steeds kleiner en het lichaam steeds kleiner. Dat is het verschil.
In de spontaniteit kun je sneller denken dan in een tweedimensioneel gebeuren. Dat is alleen maar lengte en breedte. Dat is ook het minst vermoeiend.
Dan weet je nu ook waarom politici zo lang kunnen vergaderen. Ze worden niet moe, want ze hoeven maar in twee factoren te denken. Dat is heel anders dan een ruimtelijk denken wat veel zwaarder is. Als je daar twee, drie uur in werkt, op dit niveau (7e dim.), ben je eigenlijk veel moeier dan 24 uur vergaderen op dat niveau (2e dim.). Is het een beetje verstaanbaar, als definities dan?
Je hebt in- en output. En zo kunnen wij doorgaan.
- ... Dan kom je aan uittredingen toe, **dimensies van uittredingen, intra-uteriene**. Dat is vanavond niet belangrijk.

Dimensies op het lichaam

Waar vindt je die dimensies op het lichaam?

- **7e dim.:** De 7e dimensie ligt **net onder de schedel**.
- **6e dim.:** De 6e ligt in de **hals**.
- **5e dim.:** De 5e **tot het middenrif**.
- **4e dim.:** De 4e ongeveer **tot het bekken en de navel**,
- **3e dim.:** **bekken met een stukje bovenbeen** de 3e dimensie.

Dimensie-ontwikkeling van het kind

In de ontwikkeling van het kind zie je precies hetzelfde.

- **7e dim.:** Een gezond geboren kind heeft een klein vouwtje. Hij heeft geen hals, maar hij straalt de **toekomst** uit. Verder heeft hij nog niet. Alleen een beweeglijkheid net onder de schedel, daar zit een vouwtje, en verder nog niets, een dik nekje.
- **6e dim.:** Dan daal je af, het kind gaat rond kijken in zijn kamer. Het ziet niets, maar door de herhaalde prikkel krijg je beeldvorming. En je ziet dat er

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

- contouren komen in de hals en in de schouders. Het kind krijgt **overzicht**.
- **5e dim.:** Dan vult de **borst** zich op,
 - **4e dim.:** vervolgens het **buikje**,
 - **3e dim.:** en uiteindelijk bij tweeëneenhalf à drie jaar krijgen ze dat dikke **kontje** en dat dikke buikje. Dan zijn ze **bewust op aarde**. En dat kan eigenlijk alleen als je in het **Hier en Nu** bent. Wat ook de enige leerproces als mogelijkheid is. **De plaats is hier, de tijd is nu, en ik ben het middelpunt**. Dat kan alleen vanuit een 3e dimensie. Die moet goed ontwikkeld zijn wil je kunnen leren vanuit je gevoel.
 - **4e dim.:** Je ziet het ook aan de organen. Die zitten alleen maar georganiseerd vanuit het middel. Het zijn allemaal fabrieken, goed **georganiseerd**.
 - **5e dim.:** In hart en longen zit al een **versnelling**. Zijn anatomisch wat moeilijker te omschrijven.
 - **6e dim.:** De hals is heel complex, met de keel, de luchtpijp, een heel **ruimtelijk beeld** zit in de hals.
Dan nog die centrale naar de armen toe, en hier boven de 7e.
 - **7e dim.:** Dus we dalen af van 0 jaar, dan wordt de **7e dimensie** geprikkeld. Bij een normale bevalling wordt even je hoofd gedraaid, je prikkelt die spiertjes. Wordt dat niet gedaan, zoals bij een sectiokindje of een keizersneekindje, dat ziet er niet uit in de vorm van 'ik heb de toekomst'. Het is veel passiever in zijn uitstraling. Net als prematuurtjes die niet een normaal geboorte hebben gehad.
We hebben een **buikzijde** en een **rugzijde**.
Eerst de buikzijde daal je af, en dan gaan wij via het kontje omhoog terug naar de nek.
En we zien die rug bij pubers steeds sterker worden, sterker worden, sterker worden.
Een kind van zeven, acht jaar heeft nog niet veel rug. Dus **van voor draai je om in het bewustzijn naar achteren**, totdat je weer hier bent, zo rond achttien jaar, en je kunt de wereld in.
Is het herkenbaar, dat beeld van kinderen?
 - **0-3jr.:** In de eerste fase, tot een jaar of drie, daal je af van de **7e naar de 3e** dimensie.
 - **10jr.:** Rond een jaar of tien komt de **4e in de rug** terug, maar nu **als bewustzijn**. Dan mag je voor het eerst je verjaardagspartijtje **organiseren**.
 - **11,12jr.:** De 5e rond elf, twaalf jaar. Dan krijg je al die ingewikkelde sommen van appels en machinisten en leeftijden. Daar moet je maar wat van maken. Daar moet je een **versneld denken** voor hebben, anders lukt het je niet.
 - **12-18jr.:** En de grote **6-dimensionele** leeftijd is de **pubertijd**.
Een gezonde puber heeft het **overzicht over alles**. Waar de feesten zijn, hoe je het beste kunt spieken, wat je wel kunt verzuimen, welke kleding belangrijk is, wat het kost, hoe je je vader het zakgeld uit de zak klopt. Alles weten ze op hetzelfde moment. Een grote zesdimensionele toestand. En je ziet dan ook die **mooie nekken** van die gasten. Sommigen blijven er in steken. Arnold Schwarzenegger heeft nog steeds een mooie nek.
En als dat lang genoeg geduurd heeft zit je in de **7e**, en kun je **kiezen voor je toekomst**.
Het is waanzinnig dat kinderen van twaalf jaar al een keuzepakket moeten maken. Ze hebben nog geeneens een overzicht. Ze zitten pas hier ergens. Maar laat je de natuur gaan, dan kom je vanzelf, ik was iets later, dat komt ook voor, dan kun je zeggen: **'Ik ben de toekomst.'**
Onderweg kunnen al die shocks optreden. En dan ben je in conflict.

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

Achtereenvolgende stappen

- 3e: Ik ben die ik ben**
- 4e: Ik ben de organisatie van mijn Zijn**
- 5e: Ik houd van mijn Zijn**
- 6e: Ik ben het overzicht van mijn Zijn**
- 7e: Ik ben de toekomst van mijn Zijn**

•Ik ben die ik ben

De enige gezonde fase om dat te zijn is rond een jaar of drie. Je ziet die mensjes staan: **"Ik ben die ik ben. Ik ben de wereld."** Het is een Hier en Nu-gevoel. Dus het is een **3e dimensie**. Dan pas heb je 'Ik ben die ik ben'. Maar het is de grondvest. Het is de basis van de aarde. De aarde is een inhoudelijke planeet, hij is traag, Hier en Nu. Dus het is een basis van je leven. Is die slecht ontwikkeld, dan heb je geen grondvest om op te staan.

In Amerika zie je dat veel, die 3e dimensie wordt daar heel slecht ontwikkeld. Normaal is dat je van drie tot zes jaar in het Hier en Nu aan het spelen bent. Maar word al te vroeg vormgegeven, zoals een meisje van tweeëneenhalf jaar als een popje aankleden omdat het voor de vader belangrijk is, dan zet je al een vorm neer voordat je je inhoud hebt. En dan kom je later op je grondvesten te wankelen, zoals dat ook enorm in Amerika gebeurt. Ze missen die inhoud. Geld zat, de markt stort wat in, algemene paniek, want ze hebben geen ik-zekerheid in het Hier en Nu. Je ziet dan ook dat ze door zo'n confrontatie met de buitenwereld allemaal in het Hier en Nu gedonderd zijn. Alle Amerikanen gaan in het Hier en Nu op het ogenblik. Terwijl ze jarenlang er nooit aan gedacht hebben, en er ook niet in ontwikkeld zijn. Ik ben die ik ben. De 3e dimensie.

•Ik ben de organisatie van mijn Zijn

Heel leuk, maar het is maar een klein stukje. Want de volgende stap is: **'Ik ben de organisatie van mijn Zijn.'** Dus vanuit het 'ik ben die ik ben' ben ik 'de organisatie van mijn Zijn'. Dat is een heel andere houding dan die eerste. Je **dynamiek** in de persoonlijkheid komt er in. Het is een vreemde dynamiek. De plaats is Hier, de tijd is Nu, de tijd is het middelpuntgebeuren. En hier komt de dynamiek in. Je gaat je leven **organiseren**. Als dat zou kunnen als je het nest had. De **4e dimensie**.

•Ik houd van mijn Zijn

Maar dan ben je er nog niet. Dan krijg je de **5e dimensie**. En dat is eigenlijk het echte 'Ik houd van mijzelf.' **'Ik houd van mijn Zijn'** is beter. Want het is een begrip, ik ben die ik ben is een begrip. Als je dit hebt ziet iedereen het aan je, iedereen kan het voelen, maar niemand kan het omschrijven. Ik houd van mijn Zijn. Ik vind dat er gigantisch geknoeid wordt met die opmerking: houden van jezelf.

Alle Amerikaanse psychologen (boeken) vertellen je dat. Maar je gaat het uit je hoofd leren, maar niet vanuit je hart. En je verdedigen: 'Ik houd van mijzelf'. Hele redevoeringen, maar niemand kan het zien. Want het zit in hun hoofd en niet in hun Zijn.

Dus je hebt: ik ben die ik ben, ik ben de organisatie van mijzelf, en ik houd van mijn Zijn. Iedereen kan het zien, en je hoeft het niet meer te zeggen. Op dat moment is het het openen van de **thorax**, de borstkas, die laat ik bewegen. En ik ben als de dood als het in shock is, dus ik ga lekker zo (gesloten) staan, dan kan niemand het zien. Ik kan het wel uitspreken. Hier is een hele grote fout. Waar een heleboel mensen extra van in shock raken, als ze niet dat stuk vrijheid durven te gaan zijn en tonen.

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

●Ik ben het overzicht van mijn Zijn

Daarna krijg je: '**ik ben het overzicht van mijn zijn**'. Dan krijg je dit. Ik heb het overzicht, ik voel het, de **hals/nek**. Sommigen hebben daar niets, maar die doen dan een boordje aan, en een dasje om, en dan kunnen ze lekker niet zien wat er onder ligt. En die hangen alleen nog hier. En als je met hun praat over: ik ben die ik ben, dan is hun realiteit alleen de **6e dimensie**. De rest is er niet. Die kunnen ze niet zien, want de rest is in shock.

●Ik ben de toekomst van mijn Zijn

Vervolgens krijg je: '**Ik ben de toekomst van mijn Zijn**'. Dat is voor menigeen heel eng om te tonen. Als iemand dat laat zien, dan komt de concurrentie, en die neemt je beeld over. Hier zijn wij altijd heel gematigd en zwaarmoedig in. De toekomstplannen, je bent het niet, die zijn verstopt in je expressie. Ben je die ik ben, dan hoort het ook in je gedrag te zitten, ook in je lichaamstaal, ook in je uitstraling. En de toekomst, de **7e dimensie**.

Twee richtingen: input-output

In twee richtingen. Ik ben die ik ben op dit terrein, als **input**, als Zijnstoestand, kun je hem best hebben ontwikkeld, maar de **output** misschien niet. Misschien ben je wel je Zijn, maar niet de output van je Zijn. Of andersom. Maar je kunt op alle lagen ook gefrustreerd zijn om je uit te drukken.

Dat voorbeeld van dat jongetje dat altijd op zijn bek ging als hij zich uitdrukte voor de klas. Die kan op alle lijnen zijn output niet meer doen.

Dus **je kunt per onderdeel een shock hebben gehad**. En op het hele rijtje in een output of in een onderdeel van **lichaam, geest en ziel**. Dat kan ook allemaal. Het is een heel complex gebeuren om eindelijk eens bij je totale 'ik ben' te komen.

Lichaam, geest en ziel. In- en output op elke lijn (dimensie), dan pas kun je gaan praten: 'ik ben die ik ben' en 'ik houd van mijzelf'. Tot die tijd is het een leugen.

Zit je in een shock, verdedig je die leugen ook nog. En kom je nooit naar je totale potentie.

Toch is de natuur geschapen om gelukkig te zijn. **Toch is de natuur er om te groeien en je totale potenties tot ontwikkeling te brengen**. Dat is je kracht.

Shock op L G Z

- L:** Als ik mijn weten op die lijn niet wens te ontwikkelen, omdat hij in shock is door een ontwikkelingsstoring:
Als je **tussen zes en zeven jaar polio** krijgt, in een tijd dat je er innerlijk aan toe bent om te gaan weten, om te gaan vormgeven, dan wordt jouw onderbewuste op weeteniveau **geshockt**. Op 6-jarige leeftijd al.
Dus op al je lijnen zul je dan je weten, je vormgeven shocken. Heb je geen bezwaar om dat gevoel te laten groeien, gevoelskennis te laten groeien. Maar om er vorm aan te geven blijf je behoudend. Soms krijg je dan nog een compliment, wat is hij aardig verlegen. Maar in feite kun je het niet. Heb je het geamputeerd. Op alle lijnen (dimensies) op die factor.
- G:** Dat kan natuurlijk ook op het voelen. Het **Jappenkampkind**. Daar was het voelen helemaal geamputeerd.
- Z:** En spontaniteit. Als die steeds **onderdrukt wordt door calvinisme of andere rituelen van de familie**. Wil je ook dat stukje tot ontwikkeling brengen dan kun je ook daarin gehandicapt zijn.

Alleen door je **ogen en oren** te **openen** kun je die stukken weer terug vinden.

Wat ontbreekt in jou?

Het lijkt mij heel belangrijk als je daarover nadenkt wat je mist.
Hoe kom je daar achter?

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

Datgene waar je altijd in geschopt wordt. Iemand die zijn weten amputeert wordt altijd in zijn vorm geschopt. Altijd de klos, door de politie aangehouden, enz.
 Iemand die zijn gevoel amputeert zal altijd in zijn gevoel geschopt worden, enz. Dus waar krijg jij je recidiverende schoppen uitgedeeld, daar zit je in shock.
 Heb je namelijk als natuurlijk wezen iets goed ontwikkeld, dan word je daar nooit op aangevallen. Heb je een goed gevoel, het is volwassen, je kunt relativeren. Dat is de **definitie van volwassenheid: het vermogen om te relativeren**. En niemand heeft ook behoefte om je daarin aan te vallen. Ze vallen je alleen aan op die stukken die je hebt geamputeerd, waar je in de ontkenning zit.
 In zo'n **periode: vanaf mei 1990**, zijn we steeds meer met onszelf geconfronteerd. Het isolement in de mens is weer duidelijk. Dat is dan altijd weer een periode waarin je aan jezelf kunt werken en in het lichaam. We kunnen het instrument gaan stemmen zo, dat ons denken synchroon gaat lopen met ons gedrag.
 Dan kun je pas spreken van: **ik ben die ik ben**. En dan kun je ook pas spreken van **eerlijkheid**. Als je hoofd iets anders zegt dan je lichaamstaal dan is het een **leugen**. Dus kan iemand je op twee benen zetten. Of die ander kan maar op een stuk luisteren. En je bent **niet je complete expressie**.
 Hierna kun je dus ook nog het volgende doen.
 Maar eerst moet je die inhoud goed hebben. Ik ben de manifestatie van mijn Zijn. De tweede dimensie, de vormgeving van je: ik ben. Die kan dan pas komen, als dit (de inhoud) compleet is, dan is dit geen leugen meer. We hebben eerst te werken aan dit stuk, dat is de eerste vereiste.
 Je vijanden die je aanvallen, je boos maken, enz. zijn in feite je vrienden waar je de oplossing van de shock kan vinden. Het kost tijd, het kost begrip, het kost hulp vragen aan je vrienden, het kost oefening.
 Je moet de vaardigheid krijgen om dat te durven zijn. Je kan best lekker in de zon gaan staan, en je heerlijk voelen. Maar als er nog een beetje angst zit, ga je het gauw proberen te delen.
 Je bewustzijn kun je er bij halen. Dat het toch veel lekkerder is om echt jezelf te tonen. En niet aangevallen meer te worden. Heb je dat dan krijg je het manifesteren. Maar dan moet eerst je romp volledig gevuld zijn in alle richtingen.

Dimensies op de ledematen

- **4e dim.:** Op de benen is op de **bovenbenen** de 4e dimensie,
- **5e dim.:** De **knieën** zijn de 5e.
- **6e dim.:** De **onderbenen** zijn de 6e
- **7e dim.:** En de **voeten** de 7e.

- **3e dim.:** Het **eerste stuk bovenarm** is de 3e dimensie
- **4e dim.:** Het tweede deel bovenarm is de 4e dimensie
- **5e dim.:** De ellebogen zijn de 5e
- **6e dim.:** De onderarmen de 6e
- **7e dim.:** En de handen zijn de 7e dimensie

Die manifesteren je naar je persoonlijkheid in een toekomst. Dat doen je handen.
Je benen laten je lopen op aarde met je Zijn.
 Is je Zijn incompleet, dan is je lopen ook incompleet.

Ontwikkeling kind

- **3e dim.:** Ook hier begint de ontwikkeling. Het kind **manifesteert** zich eerst **in het Hier en Nu**, in het bewustzijn. Hij vraagt de aandacht, trekken aan de rokken. In het Hier en Nu. Dat is zijn manifestatie.
- **4e dim.:** En zo langzamerhand manifesteer je: je eerste feestje **organiseren**,
- **5e dim.:** manifesteer je dat je **van jezelf houdt** op aarde.
- **6e dim.:** Je brengt het naar buiten, daar loop je mee over het schoolplein, en krijg je het **overzicht** van de buitenwereld waar je naar toeloopt.
- **7e dim.:** En dan loop je met je bewustzijn naar een **toekomst**.

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

Hoeveel mensen zie ik dan op dat moment een doelgerichte toekomst voelen?
Dat zal niet veel wezen.

Wij zijn allemaal bezig dit (3e t/m 6e) in te vullen. En pas de laatste stap, als je je overzicht hebt, je complete Zijn, dan kun je pas een toekomst voelen. Dat is iets heel anders dan een toekomst bedenken.

Een **weetmens** kan heel goed een heleboel toekomst bedenken. En dan staan die mensen die plannen maken over de toekomst bedenken, staan vaak raar te kijken dat ze nooit hun doel bereiken. En ze zijn super slim dan. Want ze hebben het volgende doel, het volgende creatieve plan en de gigantische uitwerking daarvan, om rijk te worden, om dit te doen, om zo te doen. Aan de lopende band kregen ze de beelden, maar het voertuig is niet goed. Dus ze gaan altijd de mist in. Herken je dat, dan zul je in de onderliggende dimensies eerst jezelf op moeten vullen. Dan pas is het gebaseerd op jouw Zijn. En is je toekomstig doel pas een realiteit, te verwezenlijken.

De armen manifesteren je Zijn.

De benen laten je bewegen op aarde, en de armen met uiteindelijk de **handen manifesteren om je product te leveren**.

Vergis je niet: een heleboel mensen bewegen niet op aarde. Lopen niet op aarde. Dan denk je: Ik heb toch benen en ik loop op aarde.

Het gaat hier om een bewustzijn. Bewustzijn is een veel sterkere genezing, maar je moet er wel eerlijk mee omgaan.

- **Romp:** Als ik zo (demonstratie) loop, dan loop ik niet, ik verplaats dan mijn Zijn. Mijn bewustzijn zit in mijn romp, en dat is iets heel anders.
- **Ledematen:** Dat is heel anders anders dan wanneer ik zo loop. Dan loop ik met mijn benen en ik ben mijn romp kwijt. Dan zit het bewustzijn alleen: Ik verplaats mij over aarde, maar ik ben er lekker niet. Dan kun je vormelijk lopen, de pruisische mars, enz.
Maar het totale lopen, het verplaatsen vanuit je keuze in jezelf om te gaan bewegen op aarde naar een doel toe is een veel totaler gebeuren dan je meestal denkt.
- **Armen:** Datzelfde geldt voor de armen.
Toch is je leven veel rijker als je je dat wel bewust bent.
Hoeveel huisvrouwen vinden het niet vreselijk om af te wassen, het huis op te ruimen enz.?
Omdat het vreselijk is schakelen ze hun gevoel uit en je ziet dan alleen hun armen werken. En zij bestaan niet. Dat gaat wel allemaal van je levenstijd af. Zou je je Zijn erbij betrekken, dan zou ook het bedden opmaken en het afwassen een veel groter feest kunnen zijn. Want je bent jezelf niet verloren. **Als je iets doet, en je hebt een stuk van jezelf verloren is dat armoedig**, dan is het altijd vervelend. Dan is elk werk vervelend.

Bewustzijn openen

Dus terug naar het: "Ik ben" en vandaaruit naar de manifestatie van je Zijn. Terug naar het Zijn, stapje voor stapje. En dan kunnen we het uiteindelijk ook in januari 1991, laten zien wie wij zijn. En misschien een toekomst hebben die echt is. En niet gebaseerd op je incompleetheid.

De mensheid beweegt in bepaalde energievelden.

Wat ik de laatste jaren bekeken heb is dat de mensheid massaal in een bepaald bewustzijn was.

Als ik mij het **voorjaar van 1990** herinner was het een **zeer hectische tijd**. Je kon er geen touw aan vast knopen. Je werd door een soort stroom meegedreven. Die stroom geeft je wel ervaringen, maar niet het eigen maken van de ervaring.

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

Het is ook altijd zo, dat ook als wij iets amputeren, maken wij het toch iedere keer mee. En we doen het. Dat ik niet bewust wil zijn dat ik vormgeef, toch geef ik vorm. Er is alleen een **discrepantie** tussen mijn bewustzijn en mijn doen. Dat wil ik niet zien. Dus de ervaring heb je allemaal al, en het gaat nu om de bewustwording. In zo'n tijd nu is alleen het bewustzijn alweer terugkrijgen, een manier om te genezen. Open je dat bewustzijn dan gebeurt het.

Niemandland: voelen, benoemen, beheersen

Het gebeurt weliswaar in een aantal stappen:

De eerste keer dat je de ogen opendoet na een lange tijd zie je niets.

Net als bij een pasgeborene, hij ziet de kamer en hij ziet hem niet. Hij kan nog niet differentiërend kijken.

- **Die eerste fase, als je weer een bewustzijn opent, is een niemandland.**

Dat is de natuur. Alleen, dat vinden wij eng. Dus gaan we gauw in regressie naar: "Ik ben", want dan weten we weer wat wij zien. Maar je komt er nooit achter als je niet dat niemandland doorgaat. Vanuit dat niemandland krijg je een **gevoel** daarover. Hebben we dat gevoel dan is de volgende stap het **benoemen**, en de daarop volgende stap het gevoel **beheersen**.

Vele mensen die beter willen worden, willen groeien, vragen altijd: "Leg eens uit hoe het zit."

Die willen het eerst weten, anders durven ze niet te groeien. Dat kan niet in de natuur, dat is onmogelijk. **Als je het eerst weet, dan kun je het niet objectief meer voelen.** Want dan schep je de puurheid van jezelf niet, dus kun je het ook nooit in puurheid gaan benoemen. Laat staan beheersen.

Dus in de hulpverlening geef ik in het begin nooit een antwoord. En dan kunnen mensen heel kwaad op mij zijn, dat ik nooit in het begin wat zeg. Maar het is de enigste mogelijkheid om **via het niemandland naar een beheersbaarheid van jezelf** te komen. Dus dat niemandland is helaas een verplichting.

- Door het **herhaalde kijken** gaan we de kamer **voelen**. Gaan wij voelen wat er in zit.
 - Dan gaan wij het **benoemen**,
 - en dan het **beheersen**.
- De woorden zijn scheppend.

De gemiddelde patiënt komt binnen en zegt: "**Ik wil beter worden.**" Dat is niet de natuur. De eerste stap van de natuur is: **Ik mag voelen**. Niet ik wil. Als ik mag voelen, kan ik het daarna willen benoemen. En ik kan het beheersen.

Er zijn ook mensen die een sport zien als een: "**Ik wil het beheersen.**" Dat kan niet, ik mag het voelen, ik wil het benoemen en dan kan je het beheersen. Het zijn hele subtiele dingetjes die een noodzaak zijn om een natuurlijke genezing of groei teweeg te brengen.

Het niemandland is dus het engste. Want daarin komt de **angst** naar boven, je **boosheid**, je **onmacht**, **verdriet**, enz.

Daarin heb je een bepaalde steun nodig. Maar niet een steun in uitleg. Maar in **begrip dat je aanwezig bent**. Een begrip dat je weet wat die ander doormaakt. Maar je hoeft het niet te vertellen. Het is zo'n groot niemandland dat je alleen je uitstraling, je Zijn kan helpen. En niet je verbalisatie of je kennis. Het beheersen als wij uit de shock gaan komen. We doen het allemaal elke keer weer.

Waarom durven we het niet met onze eigen stukjes?

Zie je voor het eerst die computer dan is het ook: wat zegt het?

Ziet de Papoea voor het eerst een motorfiets, dan is het ook een niemandland voor hem. Daarna gaat hij het bevoelen. Je gaat die computer eens rustig bekijken, je neemt gevoel op, je voelt eens waar die toetsen zijn. Daarna kun je het pas benoemen en de computer pas beheersen. Dus in het dagelijks leven met elk instrument, een nieuwe auto, een andere machine, volg je dit ook.

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

Waarom niet bij jezelf, het is de natuur?

Waarom wil je bij jezelf hier beginnen, bij 'ik wil'?

En bij een computer en je auto ga je menselijker ermee om dan met je eigen Zijn. Ik hoop dat je met dit voorbeeld meer lef hebt om dit niemandsland in te gaan. Naar je knopjes te zoeken. Naar de handleiding te voelen, en dan je eigen stukken te gaan beheersen.

Shockprincipe

De **shock is een oninvoelbare verstoring van je realiteit**. Heeft je incompleet gemaakt op je 'Ik ben'. De mogelijkheden van je Zijn, je manifestatie heeft je realiteit beperkt.

Pas als je weer gaat zien dat de realiteit een beperkte illusie is, kun je weer gaan groeien naar het onbekende. Daar moet je lef voor hebben. Je onbewuste zit vol met angst dat je weer gekwetst wordt. Toch word je steeds ook gekwetst, want **wat je hebt geamputeerd wordt steeds aangevallen en tegenaan geschopt door de buitenwereld**. Steeds worden je muren aangevallen van je bunker.

Dus waar kies je voor: de chronische pijn van je incompleetheid óf op weg naar de bevrijding.

Door het oude verhaaltje van de rijstebrijberg terug naar je luilekkerland van jezelf. Je hebt daar **begrip** voor nodig van een **medemens**. De buitenwereld heeft het je aangedaan. Het is nooit een menseigen natuur om zichzelf een realiteit te amputeren of te beperken. Je hebt die steun van de buitenwereld nodig dat jij mag terugvinden die oorspronkelijke vrijheid van je 'Ik ben'. En vandaaruit kun je het echte houden van jezelf weer terugvinden. Zou je het bewustzijn kunnen openen, dan hoef je deze stappen niet door. Want meestal is de angst om je pijn te verliezen zo groot dat je deze stappen doorwerkt.

Als je je bewustzijn opent, acuut, voor je oorspronkelijke vrijheid, hoef je deze emoties niet door. Dan hoeft het niet.

(Verdriet - boos - onmacht - angst - paniek naar - het ontkennen.) Van de blinde vlek weer naar je ogen open als de weg terug.

Wij zijn zo verslaafd aan de pijn dat we er elke keer er dwars doorheen terug willen.

Zou je de ontspanning van je bewustzijn kunnen openen dan hoef je ze niet door.

Maar het is eng. En je weet nooit hoe lang geleden het geweest is.

Is het honderd levens, duizend levens geweest, is het een programmering in je atomen geweest?

Het is net maar welke je theorie je aanhaalt wat er in je zit: of een reïncarnatietheorie of een atoom-herinneringstheorie zoals de Fransen dat kunnen. Die zeggen dat in het atoom de herinnering zit. Of het vlees eten van een angstig geslacht beest is slechter dan het eten van vlees van een ritueel geslacht beest. Er zit iets in de atomen dat jou ook beïnvloedt. Het kan ook de herinnering zijn, dat kan ook de beperking van je shock zijn.

Geschenk van deze tijd

De **oershocks** in je zijn het moeilijkste.

De shock van op je derde jaar: geschrokken van een zwart katje, dat valt wel mee, dan kun je wel door die angsten heen. Maar die oershocks. Dat is het mooie van deze tijd, dat is een geschenk van deze tijd, dat je daar nu bij kan. Alle ervaringen van de hectische, chaotische ervaringen die wij gehad hebben, en maar voortgestuwd worden door de stroom, kun je nu van die ervaringen profiteren om je Zijn weer op te vullen. Dus we hebben, in tegenstelling tot vele naoorlogse jaren, en verder eeuwenlang, **een unieke kans nu om op een redelijk eenvoudige manier massaal ons 'Ik ben' te vinden**. Oftewel: onze shocks, onze pijn, onze repeterende pijn, te genezen.

Het is meestal twee passen vooruit en één achteruit. Je pendelt, tussen je oorspronkelijke vrijheid en je gewoonte aan de pijn. Die wil wel terug naar de vrijheid, maar je hebt ook de angst in je dat die weer pijn gedaan wordt.

Dat hoeft niet meer als je de **ogen van je logica opent**. Je bent niet meer zo klein als toen de shock was. Je hebt ondertussen wat geleerd. Namelijk:

Als jouw realiteit geschokt wordt, lever je jouw realiteit in, en kom je in een nieuwe

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

realiteit. Dus in de shockperiode heb je ook een hele nieuwe wereld, een hele nieuwe vaardigheid leren kennen. Uit de shock kun je je **nieuwe realiteit mengen met je oude**, en ben je weer een stuk reel gegroeid. En is jouw realiteit groter, en weer iets minder illusie.

Alleen negatief kijken naar een shockmechaniek is niet juist. Je hebt ter overleving andere vaardigheden geleerd die je anders niet had geleerd. Maar wel terug naar je oorspronkelijke, en dan die twee mengen, dan ben je weer een groter mens geworden. Weer minder kwetsbaar geworden. En weer gelukkiger geworden. Een ander groot voordeel vind ik, dat voor een mens die zijn 'ik ben' nu vult bezig is de aarde te helpen. Technisch de evolutie tegengaan is bijna onmogelijk. De aarde wordt boos, onrustig. Alle verhalen over ijskappen, zure regens, enz.. We kunnen het technisch niet oplossen. Maar we kunnen het wel in onszelf oplossen. Wij zijn de aarde ook.

In vroeger jaren leefde men in harmonie met de aarde. Men was de aarde. Dat 'Ik ben' gevoel in je, instrument in je lichaam, geeft een veel betere harmonie. Dat zie je nog in natuurvolkoren, waar ze nog wel hun bewustzijn van zichzelf hebben. Maar in de westerse wereld kunnen wij vol shocks zitten en overleven. In de natuur niet, in de jungle niet. Daar wel, en je ziet ook dat daar het land veel vrediger is. Het voelt veel vrediger aan, er is veel meer harmonie tussen mens en aarde.

Als een grote oplossing voor het overleven van de aarde denk ik, dat je in jezelf moet beginnen. Niet met het weten van je groei, maar met het voelen van je Zijn. En dat weer compleet krijgen.

Apenmoeder

Hoe helpt men iemand uit een **shock**?

Op de juiste manier. Dan kunnen wij terug naar de natuur. Een van de weinige dingen die ik in mijn studie in Leiden geleerd heb was in een filmpje over aapjes. Het had niets met medicijnen te maken. Een aapje werd uit de kooi bij zijn moeder weggehaald. Dat is een shock. Een acuut verlaten. En het aapje heeft dan in zijn eentje dezelfde reacties van **verdriet, boosheid, machteloosheid, angst en dan verlatenheid**. Hij accepteert de ellende en vergeet het.

Na een aantal weken werd het aapje weer bij de moeder teruggezet. Als wij een week op vakantie geweest zijn, en wij hebben de kinderen alleen gelaten, dan ga je op de kinderen af, armen om hen heen, enz. Een apenmoeder doet dat niet, die heeft een andere techniek, die **doet niets**. Die zit daar doodstil. En **geeft de vrijheid** aan het aapje **om zijn shock te verwerken**. Eerst kijkt dat aapje verbaasd enz., want hij had allang ontkend dat het bestond, die realiteit van de moeder. Dan komt hij steeds dichterbij, gaat gekke bekken trekken, is bang, rent weer gauw weg. Gaat dan gooien met dingen, gaat aan haren trekken, gaat moeder pijn doen. En hij komt steeds dichterbij in die boosheid. De moeder doet nog steeds niets. Totdat het aapje in huilen uitbarst, en dan pas doet de moeder de armen er om heen.

De apenmoeder geeft de ruimte aan het individu. Is aanwezig, heeft dus het **begrip voor de eigen verantwoordelijkheid** van het aapje om uit zijn shock te komen.

Wij kunnen nooit de shock voor een ander oplossen. Wij kunnen de ander de ruimte geven en het begrip om dat zelf te doen. Wil je uit een shock komen is het jouw verantwoordelijkheid. En de helper, de medemens, moet aanwezig zijn. En die ruimte geven noem ik een situatie die de apenmoeder ons leert. Elke andere vorm geeft nooit een oplossing van je shock.

Dus er valt nog heel wat te leren door de mensheid die medelijden heeft, troost gaat geven, omarmt, enz. En iedereen eigenlijk stopt in zijn ontwikkeling. Als je zo iemand bent, kijk dan eens naar je eigen beperkte realiteit.

Ouders: vader- en moederprincipe

Een andere veel voorkomende shock zijn de ouders. **De ouders zijn de enige mensen die geen kinderen hadden moeten hebben.** En waar vind je die in de ontwikkeling.

●**Vaderprincipe:** Gaan wij met **de vader** beginnen. De vader heeft verdraaid weinig taak. In het begin een beetje en een beetje in de pubertijd. Als de

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

kinderen zo elf, twaalf jaar zijn. Dan heeft hij een grote taak. Hij moet het kind een **compliment geven op zijn persoonlijkheid**. Op dat moment accepteert hij het kind als georganiseerd zelf. Nou, dat is toch niet zo'n moeilijke taak. Het schijnt voor veel vaders een ontzettend moeilijke taak te zijn. Want ze willen wel een compliment geven op de prestatie van het kind, maar niet op zijn persoonlijkheid. En dan blijft de **honger**, en het kind zal nooit zijn **4e dimensie van zijn Zijn** kunnen vinden. Want hij heeft geen toestemming van zijn vader.

Compliment op de persoonlijkheid:

Ze komen met een onvoldoende thuis, de hockeyclub heeft verloren. En het compliment, dat is de taak van de vader. Daarna kan de vader nog het kind de **organisatie van de wereld buiten het nest laten zien, als gelijkwaardige**. Als je het compliment geeft op de persoonlijkheid, dan kun je ook de organisatie van de buitenwereld laten zien, **zonder je vaderlijke mening er overheen te geven**. Ze alleen te laten zien wat jij ziet, en het kind vrij laten om dat te interpreteren op het level waarop hij is. In plaats van het kokerdenken aan te leren. Dat is de taak van de vader, **de 4e dimensie, het organiseren van de persoonlijkheid**.

Doet vader dat niet, is vader al dertig jaar dood, en het kind wacht nog steeds op het compliment. **Het zijn van die mensen die nooit in hun leven een compliment kunnen ontvangen**. Ze hebben iets goeds gedaan, je zegt dank je wel. En dan zeggen ze: "Oh, het was niets, dat kan iedereen maar zo." Deze mensen zullen erg moeten kijken naar de relatie met hun vader. Dat is het vaderprincipe, de 4e dimensie.

● **Moederprincipe: De moeder.**

Die is complexer. De moeder moet in het Hier en Nu aanwezig zijn, de **3e dimensie**. Koesteren. Moet het **gevoel geven**: ik ben er. De moeder de hele dag in de keuken, het kind de hele dag buiten. Moeder zegt: 'Ik ga boodschappen doen', het kind kwaad. Want moeder is niet meer in het Hier en Nu op te vangen.

De 3e dimensie als koestering en aanwezigheid is een vereiste.

En de andere taak die de moeder heeft is de **6e dimensie**.

Een moeder moet het overzicht hebben. Het is een heel bedrijf, moet weten wanneer de kleren schoon moeten zijn, wanneer er gekookt moet worden, wanneer ze uit school komen, wanneer de hockeyclub is, enz..

Een moeder moet een hele goede 6e dimensie hebben en tegelijkertijd in het Hier en Nu aanwezig zijn. Dat is de taak van de moeder. Heeft zij het van haar moeder niet geleerd, dan kan zij het ook niet overdragen aan de kinderen.

● **3e en 6e:** Dat is het **moederprincipe**, de 3e en de 6e.

● **4e:** De 4e is het **vaderprincipe**.

● **5e:** En het **houden van jezelf**, daarvan kun je niemand de schuld geven, dat moet je zelf doen.

● **7e:** En ook de toekomst wordt niet door vader of moeder beïnvloed, die zul je **zelf** moeten **veroveren uit de onderliggende dimensies**.

Eigen vader- en moederprincipe ontwikkelen

Het **vader- en moederprincipe**. Eigenlijk zijn het twee begrippen die niet bestaan. Het is alleen een **mogelijkheid om te imiteren om deze stukken in jezelf te ontwikkelen**. Op onze leeftijd kunnen wij pappie en mammie niet meer claimen, we kunnen ze niet veranderen, dus zullen wij ons eigen vader- en moeder-principe moeten ontwikkelen om uit de shock te komen.

Dat is heel moeilijk, want meestal projecteren wij het vader- en moederprincipe op zijn

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

minst op een partner. En als die niet meewerkt op de kinderen. Je hebt van die kleine meisjes die al moeder zijn, terwijl moeders het nog niet eens zijn. Dat is niet eerlijk. Je kunt zelf het vader- en moederprincipe, wat in feite niet bestaat, alleen in de mogelijkheid van de dimensie, zelf ontwikkelen. Alleen door de nestvorm, de gezinsvorm zou je het hier heel eenvoudig kunnen ontwikkelen door vaders en moeders.

Geef je hier de schuld (ouders), je zal het zelf moeten doen. **Het is jouw potentie om in het Hier en Nu te leven, het is jouw potentie om in de organisatie van jezelf te Zijn, het is jouw potentie om het overzicht te krijgen van de wereld, en van de wereld in jezelf.**

Als je die braak laat liggen omdat je nog steeds wacht op pappies en mammies die het voor je doen, kun je je leven lang in die shock blijven. Dus vaders en moeders vergeten, en eens kijken of je het zelf kunt ontwikkelen.

Man-vrouwrelatie

Een ander oershockgebeuren is de relatie die je hebt met je vader en je moeder. Dat is heel iets anders dan het vader- en moederprincipe.

We hebben allemaal een kijk op de vader en de moeder. Die ligt niet aan hen, die ligt aan ons. Zeven kinderen in een gezin, en ze hebben allemaal een ander gedragspatroon, ze hebben allemaal een andere visie op hun ouders. En die ouders spelen diezelfde gehandicapte rol die ze al hadden voor iedereen.

Dus er zit iets ik-eigens in je, waardoor je al een **voorgeprogrammeerde beperkte keuze hebt op het man- en vrouw-zijn**. Als je die diepte van jezelf leert kennen, zie je, dat je de wijze waarop je je vader of je moeder benaderde, je ook doet met alle mannelijke en vrouwelijke wezens in je omgeving.

Er is bijna niemand die niet verandert als ze door een mannelijke verkoper of een verkoopster geholpen wordt. Dan spring je in een honderdste seconde in een ander gedrag. Als je dan eens terug gaat kijken, hoe je naar je vader en moeder keek. Dan sprong je ook heen en weer in het gedrag.

Was je vader je vriend en je moeder niet, dan zul je de mannelijke mensen veel meer als een vriend benaderen. En ze zullen jou meer als een vriend benaderen. En de vrouwelijke zul je norser benaderen. **Als je dat rollenpatroon leert kennen, dan pas kom je bij je oergedrag en oershocks van je Zijn.** Dan kun je een hele sprong maken, en hoef je pappies en mammies niet meer de schuld te geven. Dan kun je je ogen openen. De grote noodzaak voor het oplossen van shocks in je gedrag. En kijken of er eens naar een gelijkwaardigheid gestreefd kan worden.

We hebben allemaal onze mond vol van gelijkwaardigheid van man en vrouw. Als je oplet is het er niet. Het komt alleen maar uit het unieke individu voort. Hoe hij die ander benadert. Niet wat hij weet over dit soort mooie dingen.

Gelijkwaardigheid man en vrouw.

Hele vergaderingen, hele tijdschriften vol van, en als je ertegen ingaat als man, word je aangevallen door de vrouw. Vice versa ook. Er klopt iets niet. En dat zit in jou. Als je dat gaat herkennen, ook dat tegengestelde gedrag dat er in je hoofd zit, wat niet synchroon loopt met jouw werkelijkheid, dan kun je een reuze sprong maken in de **gelijkwaardigheid van man en vrouw oftewel mens zijn, oftewel vrede.**

Hechten - onthechten

Eenzelfde soort diep gebeuren is het **hecht- en onthechtgedrag**.

Een normale natuur hecht altijd eerst. Je gaat altijd eerst iets onderzoeken. Je houdt het vast, gaat het beleven. Heb je het beleefd, heb je het je eigen gemaakt, dan kun je het weggooien. Kun je er afstand van nemen.

Wil je groeien, dan moet je hechten, om daarna te kunnen onthechten. We moeten eerst hechten aan het gezin, willen wij het daarna kunnen verlaten. Hoe beter je onthecht gedrag is, hoe sneller je groeit.

- Maar vele mensen zijn **al onthecht als ze geboren worden**. Hadden nooit een echte band met het gezin. Dat zijn van die moeilijke kinderen, waarvan je nooit precies weet wat ze willen, je wacht het maar af. Ze zijn niet gehecht, je kunt niet echt contact met ze krijgen.

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

- Er worden ook kinderen geboren die **altijd gehecht willen zijn**. Dat zijn die goede moedertjes en die brave jongens die altijd hun best doen om maar goed te doen. En bij de afwas helpen, enz., want ze willen gehecht zijn. Dan ben je al in een dualiteit.

Als je maar één ding kunt vanaf je geboorte, gehecht zijn of onthecht zijn, dan kunnen wij kijken, wat voor **shock** daar achter zit. Daar moet een shock in zitten, als je dat natuurlijke verloop niet meer doet. Als je levenslang gehecht wenst te blijven ben je wel mooi in een shock. Wil je levenslang onthecht zijn ben je ook mooi in shock. Het gekke is altijd in **relaties**, dat **degene die onthecht geboren is altijd iemand tegenkomt die gehecht is**. En dan krijg je weer het gedonder.

Want degene die hechten wil, wil de ander bereiken. En die andere wil niet bereikt worden. Pas als je weer leert hechten en onthechten.

Voor de '**onthechten**' wil dat zeggen: je moet eens ergens aan hechten. Je kent die mensen die willen alles weggeven. Het maakt ze allemaal niets uit, ze denken er niet bij na. Die kunnen niet hechten.

Anderen zijn gigantisch gehecht. Een stuk antiek, of soms wel eens aan een relatie. Al komt dat steeds minder voor. En ze blijven er aan vast zitten. Pas als je een echt onthecht gedrag leert, dat kun je met een object.

Dat is het veiligste, je hoeft het niet gelijk met medemensen te gaan doen. Doorleef het eens, en **je kunt het alleen doorleven als je je totaliteit bent**. Anders blijft er nog steeds een stukje hechting. **Dwanggedrag, verzamelwoede, het hoort in feite bij het shock-rijtje.**

Je wilt iets vasthouden terwijl je het in jezelf zou kunnen ontwikkelen. Doorleef het, het maakt niet uit wat. Op het moment dat je het helemaal doorleefd hebt kun je er afscheid van nemen. Dan ben je onthecht. Hoe vaker je onthecht, hoe gemakkelijker het gaat, en hoe meer je op het oorlogspad kunt gaan om te **groeien van het bekende naar het onbekende**. Maar dan moet je wel eerst iets heel bekend gemaakt hebben, wil je het weer kunnen verlaten.

Hechten, onthechten. De relatie die je hebt van binnenuit, naar het mannelijke of het vrouwelijke, kunnen je ontzettend veel vrijheid geven als je je ogen daarvoor gaat openen, hoe chronisch dat is. Hoe chronisch je omgaat met één van de groepen, hoe chronisch je omgaat met jezelf.

Dat zijn de diepe shocks die kunnen storen. Om de realiteit vast te houden moet ik nog twee andere principes vertellen. Omdat je die vaak verwacht met de shock. **De shock is van buitenaf.**

Angst

Angst heeft geen gezicht. Als iemand je bang maakt, à la minute, en je weet waarom je dan bang bent, je gaat "boe" roepen enz., dat heeft niets met je shock te maken.

Angst heeft met je shock te maken als je een fractie later **boos** wordt of **kwaad** wordt.

Iemand doet jou wat aan, je bent verbaasd, en voor sommigen duurt dat een paar seconden, een minuut. Anderen kunnen er drie dagen over doen om boos te worden. Ze komen uit dat **niemandsland van de ontkenning**. En drie dagen later weten ze waarom ze boos zijn, ze weten waarom die ander het gedaan heeft. En ze hebben gewoon vanuit hun 'mind' een oplossing gezocht van zo en zo. En dan weten ze waarom ze boos zijn, dus kunnen ze weer de ontkenning in.

Maar **als de boosheid of kwaadheid in eerste instantie geen gezicht heeft, dan weet je dat je met een shock bezig bent**. Op je oude realiteit is dat lang genoeg ontkend, dus heeft het geen gezicht meer.

Blijf je daarbij, om te projecteren om de ander te verwijten dat hij jou boos gemaakt heeft, daar en daar en daar om, dan kom je er nooit uit. **Durf je naar die periode te kijken dat die angst geen gezicht heeft, dan zit je in dat niemandsland.**

Als de pasgeborene in de kamer.

De kamer is gevuld, maar je weet het nog niet. Zou je dan herhalend bij die angst blijven, dan krijgt die angst een eigen gezicht. Dan ga je naar de boosheid, het verdriet, en kun je je vrijheid weer ingaan.

Hongerprincipe

Een ander begrip dat stoort op dat beeld van de shock is **honger**. Het is een heel raar centrum in de hersenen. Het werkt hartstikke goed totdat het verstoord is. Waarom hebben wij een hongercentrum?

Het enigste wat een kind nodig heeft om in vrijheid en blijheid te groeien, want dat is zijn natuurlijke drang, is **energie**. Dus als er voor die blijde en natuurlijke groei geen energie is, oftewel geen voedsel, zegt het hongercentrum: jij hebt honger, jij hebt energie nodig.

Voor het kind is de honger **aanraking** en **voedsel**. Als je één van de twee niet geeft gaat het kind dood. Dus een kind heeft honger, dat wil zeggen, het heeft energie nodig. Verder niets. Een kind is niet geïnteresseerd in voeding, het heeft energie nodig. Om zijn blijde groei te doen. Verder is die niet betrokken bij eten.

Dan levert hij zijn **vrije expressie**. Hij gaat een potje blèren, en dan komt er geen voedsel. Het kind denkt: "Er klopt iets niet. Ik heb mijn vrije expressie geleverd. Alles wat ik heb. Ik heb energie nodig, en er komt geen eten."

Het enigste wat hij dan kan gaan doen is een **onvrije expressie** gaan leveren. En de meest slimme kinderen doen dat in **apathie**. Want dat kost weinig energie. Ze ontspannen, ze hebben geen energie om te groeien. Hoe minder ze bewegen hoe beter. Lekker ontspannen liggen ze daar, alleen op de hongerplek, en die kan in de dimensies, op de bewustzijnen, op alle lagen zitten, ik hoop dat dat na vanavond duidelijk is, zetten ze een spierspanning.

Als je honger hebt, en je wilt die honger niet voelen, dan trek je je maag in. Als er maar genoeg spanning op een spier staat, dan kun je hem lekker niet meer voelen. Alles is ontspannen, behalve de hongerplek.

Dan komt er plotseling **wel eten of aanraking, energie**, aan. En omdat je lekker ontspannen bent is het **honderdmaal lekkerder**. Als jij erg gespannen spieren hebt, en je wordt aangeraakt, dan schiet je weg. Ben je lekker ontspannen, en je wordt lekker even gekroeld, dan voel je het veel beter, is het honderdkeer lekkerder. Dat is in de apathie ook.

Dus je maakt winst op je onvrije expressie dat het lekkerder is. Alleen helaas, er stond een **spierspanning op je hongercentrum**, dus je **honger is niet bevredigd**.

Dus je hebt gegeten, en je hebt weer honger. Want het hongercentrum kan niet bevredigd worden door die spierspanning.

Zo blijf je jaren afwachten in de onvrije expressie. Apathische kinderen: "We wachten af."

Een van de meest gemene pedagogische zinnen is: "Kinderen die vragen worden overgeslagen." Daar maak je een kind helemaal schizofreen mee. Hoe moet hij anders aan zijn energie komen?

In de apathie weet hij het, als ik maar genoeg speel: 'ontspannen', dan krijg ik wel eens wat. Maar het is onvrij. En velen van ons blijven in de onvrije expressie. We wachten onze beurt af op het stuk waar wij honger hebben. En onze honger wordt nooit bevredigd.

Later projecteren wij dat in weethonger, geldhonger, sekshonger. En het wordt nooit bevredigd. 'Als je 1 miljoen hebt, stop ik met werken.' En als je 1 miljoen hebt, wil je 3 miljoen hebben, enz.. Ze kunnen niet stoppen want de honger wordt nooit bevredigd.

Voor weten geldt het zelfde. Verzamelen hetzelfde, sex hetzelfde.

Maar het is niet van buitenaf. **Het is de onvrije expressie, een keuze van binnenuit.** En jij zelf kan weer zorgen dat je weer een vrije expressie gaat leveren.

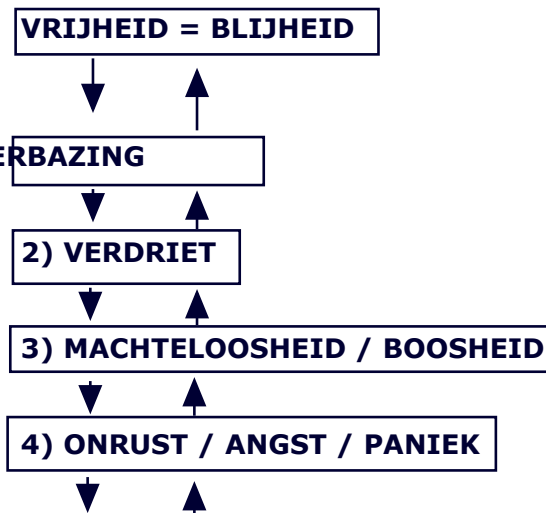
Schema SHOCKPRINCIPE

Definitie:

Een oninvoelbare verstoring van jouw realiteit, ofwel je vrijheid (=blijheid) wordt onvrijheid. Dus als je gevoel, als je vrijheid van groeien verstoord is in je bewustzijn

SHOCK

Natuurlijke gevoelsreacties: 1) VERBAZING

VERDRINGING of TOTAAL ONTKENNING van jouw oorspronkelijke realiteit (= onvrijheid)

Op al je bewustzijnslagen kan een shock ontstaan zijn op Lichaam, Geest en/of Zielsniveau, in een input- en/of outputrichting.

Pas als je op al je bewustzijnslagen een vrijheid hebt op Lichaam, Geest, en Ziel, in twee richtingen (in- en output), kan je spreken van: "IK BEN DIE IK BEN"

Ik ben die ik ben, houden van jezelf.

... de grote leugen

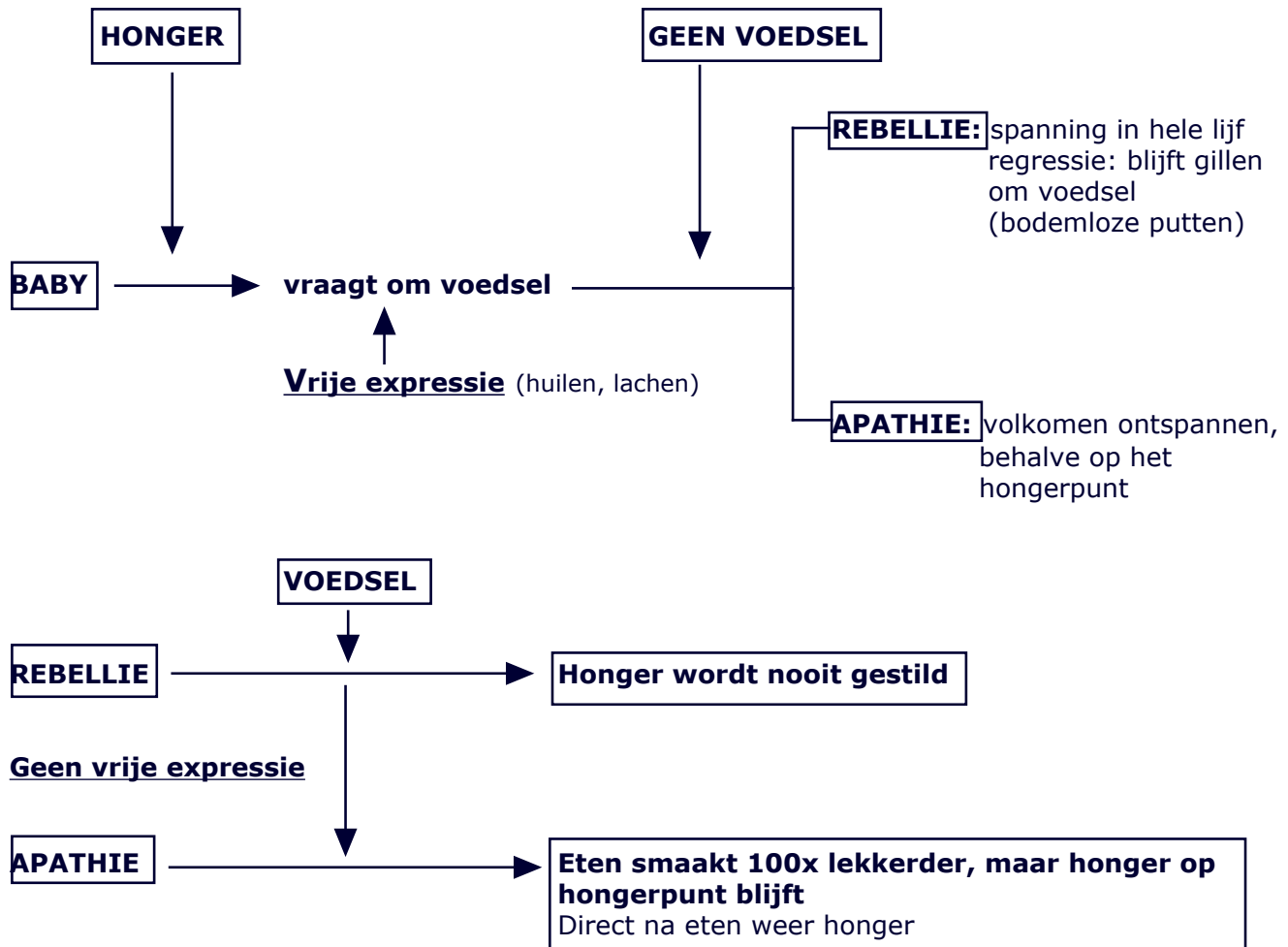
Schema HONGERPRINCIPE

Hongercentrum in de hersenen, geeft seintje als we energie nodig hebben.

Baby heeft **energie** nodig om te groeien.

De energiebron voor de baby is: **eten en aanraking**.

Gewone honger is emotioneel.

Later:

weethonger, oordelen, projecteren, geldhonger, sekshonger, aandachtshonger, argwaan, honger tot zekerheden rond zich heen, prestatiehonger, controlehonger enz.